

„A VŠE OSTATNÍ VÁM BUDE PŘIDÁNO“

Podněty z pastorální konference kazatelů Církve bratrské
o církvi a financích

Křesťan a majetek

- Když Pán Ježíš Kristus vyzývá své učedníky: *Nestarejte se* (Mt 6,25nn), nenabádá je k pasivitě a lenosti, nýbrž k přehodnocení priorit (*Hledejte především Boží království a spravedlnost*) a k důvěře ve starostlivého Boha (*a vše ostatní vám bude přidáno*). Náš vztah k majetku a živobytí se má vyznačovat jak vděčností a spokojeností, tak nezávislostí a velkorysostí dětí štědrého nebeského Otce (L 21,1-4), ovšem také prozíravostí a odpovědností pozemských hospodářů (L 16,1nn).
- Majetek je nám dán jednak do správy, jednak k vlastnímu užitku a radosti, jednak k přátelské pomoci potřebným v církvi, ale i ve světě (2K 8,8nn). Majetek a peníze sice patří k řádu tohoto světa, Bohu odcizeného (Mt 6,19nn); zároveň jsou však podstatným nástrojem služby (L 8,1-3), častým testem zbožnosti (L 19,18 – 19,10) a nejštednějším „cvičením“ pro život v Božím království (L 16,10-13). Do nebe kráčíme právě po této zemi.
- Přiměřený křesťanský vztah k penězům a majetku je otázkou lidského a duchovního zrání, cviku i Boží výchovy (Fp 4,10nn). „Posvěcení peněženky“, stejně jako posvěcení srdce a života, patří přirozeně do kázání, pastorace i liturgie. Kazatel káže svými slovy i životním stylem.

Bible o dávání

- Lidské dávání nelze ve SZ ani NZ oddělit od dávání Božího: Hospodin ze své dobroty dává lidem; proto i lidé mohou a *mají* dávat zpět Bohu a rozdávat lidem; tak bude dávající od Boha i od lidí znovu obdařen (2K 8-9; Dt 14,22-29). Bůh je pramenem dávání; dávání je vzájemné.
- Pán Ježíš shrnuje starozákonní „ekonomicko-sociální nauku“ takto: *Toto bylo třeba činit a to ostatní nezanedbávat* (Mt 23,23). Zákon tedy na první místo staví „právo, milosrdenství a věrnost“, tzn. praktickou péči o bližního, nesenou srdečnou láskou a velkorysou spravedlností. Hmotné zajištění bohoslužby a chrámového personálu skrze desátky a jiné povinné i dobrovolné odvody nemělo být opomíjeno (Nu 18). Vedle kněží, levitů a potřebných patřili mezi příjemce a konzumenty obětí, darů a desátků také sami „plátcí“: společné stolování dárců i obdarovaných ve svatyni bylo aktem uctívání, rodinnou slavností i cvičením ve zbožnosti (Dt 12-14).
- Kristovi apoštolové nemluví o desátcích, nýbrž jen o darech potřebným křesťanům, darech vycházejících z dobrovolného rozhodnutí a z radostného srdce. Tato duchovní i praktická vzájemnost je důvodem k Boží chvále; rovněž se v ní zhmotňuje křesťanská

sounáležitost: sbírku pro Jeruzalém nazývá Pavel doslova: *koinónia*, obecnství (2K 8-9; Fp 4,10nn). Mluví se také o mzdě, již jsou hodni kazatelé slova (1K 9; 1Tm 5,17n).

- V souřadnicích NZ, ale i SZ není teologicky zcela korektní mluvit o dávání v církvi jakožto o dávání „desátků“ (to organicky patří do širšího komplexu starozákonní bohoslužby, která je v Kristu završena). Přesto je desátek, obecně rozšířený a běžný už v čase před zákonem (Gn 14,20; 28,22), stálou inspirací: Bůh je dárce všeho majetku a zajištění; křesťanská vděčnost a víra se vyjadřují i hmotně, dobrovolnými hmotnými a finančními dary církvi a potřebným, podle novozákonního i starozákonního vzoru.

Naše praxe

- Členové sborů Církve bratrské se zavazují, že budou *podle svých možností přispívat na práci Božího království ve sboru a v církvi* (Řád CB: Členský slib). Mnozí nadto podporují Boží dílo, misijní, diakonické, vzdělávací aj. i za hranicemi sboru či Církve bratrské.
- Odpovědnost za sborové finance nese před Bohem i lidmi staršovstvo, zejména hospodář sboru. Je žádoucí, aby do této odborně i duchovně náročné služby byli povoláváni lidé křesťansky zralí a zkušení, důvěryhodní a dobropověstní (1Tm 3,1nn). Sborový rozpočet musí být transparentní.
- Nejen konkrétní aktivity, ale i proporce sborového rozpočtu odráží duchovní priority toho kterého společenství a staršovstva. Do čeho investujeme své peníze? Co si necháme platit z jiných zdrojů? Pro život církve jsou rozhodující „položkou“ jistě lidé: investice do platu služebníků, do jejich vzdělávání, investice do misie a diakonie.
- Nová doba – postupné finanční osamostatnění od státu, nárůst počtu sborů a zaměstnanců církve atp. – na nás, naši důvěru v Boha i naši peněženku klade nové nároky. Otevírá však také dříve netušený prostor pro víru, naději i lásku, pro Boží dílo mezi námi.

Studijní odbor RCB, únor 2012